خبر

تعطیلی ۲۶۲۵ مرکز درمانی مداخله گر

حسین حاجی‌میرزایی، رئیس اداره نظارت بر امور درمان معاونت درمان وزارت بهداشت با اشاره به تعطیلی ۲۶۲۵ مرکز غیرمجاز مداخله‌گر در امر درمان در شش ماه اول سال گفت: در این مدت ۱۵۶ پرونده کلان نیز بررسی شده که از این تعداد، ۵۲ پرونده از تعزیرات رای بدوی گرفته است. /جام جم

۲۳ هزار مصدوم تصادفات در ۶ ماه

پزشکی قانونی استان تهران از مراجعه ۲۳ هزار و ۳۴۷ نفر به دلیل صدمات ناشی از تصادفات به مراکز پزشکی قانونی استان تهران در نیمه اول امسال خبر داد. این رقم در مقایسه با مدت مشابه سال قبل که تعداد مصدومان تصادفات ۲۱ هزار و ۵۰۷ نفر بود، افزایش ۸ درصدی را نشان می‌دهد. /مهر

حذف امتحانات نهایی دی ماه

محسن زارعی، رئیس مرکز ارزشیابی و تضمین کیفیت نظام آموزش و پرورش از پیشنهاد حذف امتحانات نهایی دی از سال آینده خبر داد و گفت: امتحانات نهایی دی به واسطه نظام ترمی. واحدی شکل گرفت اما بعد از تغییر ساختاری در آموزش و پرورش، وجود امتحانات دی دیگر مبنایی ندارد. /فارس

سلامت مردم، قربانی بیمه‌های بدهکار

تداوم بدهکاری بیمه‌ها و طلبکاری مراکز درمانی، مردم را به دردسر انداخته است

مدتی است برخی از مراکز درمانی و داروخانه‌ها به دلیل بدقولی برخی از بیمه‌های درمانی پایه در پرداخت معوقات‌شان، دیگر حاضر نیستند با بیمه‌ها قرارداد ببندند. این بدقولی‌ها درواقع برای مراکز درمانی به بهانه‌ای بدل شده تا از اجرای قانون سرباز بزنند و بیماران را به صورت آزاد پذیرش کنند. حرف بیمه‌ها این است که بودجه ندارند؛ این اما در حالی است که مردم هرماه مبلغی را به اختیار یا از روی اجبار به عنوان حق بیمه، به بیمه‌های پایه تأمین اجتماعی و خدمات درمانی پرداخت می‌کنند تا شاید در زمان مواجهه با بیماری، هزینه کمتری برای درمان پرداخت کنند. در حال حاضر نقش بیمه‌ها در تأمین منابع مالی بخش‌های درمانی، کمتر از ۳۰ درصد است. همچنین دولت به طور مستقیم ۲۵ تا ۳۰ درصد را تأمین می‌کند و بقیه هزینه‌ها از جیب مردم تأمین می‌شود. این در شرایطی است که اکنون بسیاری از مراکز درمانی خصوصی از بیمارستان‌ها گرفته تا مطب‌ها، کلینیک‌ها و داروخانه‌ها با بیمه‌های پایه قرارداد ندارند و به همین علت سهم این سازمان‌ها از جیب بیماران پرداخت می‌شود.

این وضع سبب شده تا برخی افراد از مراجعه به مراکز درمانی یا داروخانه‌ها منصرف شوند و به کلی قید درمان و مراقبت از سلامت‌شان را بزنند. درواقع علت پرهیز از انعقاد قرار داد با بیمه‌های پایه، بدقولی آنها در پرداخت بدهی‌های‌شان به مراکز درمانی است؛ موضوعی که نه فقط مراکز درمانی خصوصی بلکه مراکز درمانی دولتی را هم به دردسر انداخته است. نکته قابل توجه این است که به گفته رئیس کمیسیون بهداشت و درمان مجلس، بیشترین طلب بیمارستان‌های دولتی از سازمان تامین اجتماعی است و این سازمان به عنوان یک ابربدهکار است. حسینعلی شهریاری پیش‌بینی می‌کند که «اگر به همین روال پیش برویم و پرداخت مطالبات به تأخیر بیفتد، اداره بیمارستان‌های دولتی مشکل خواهد شد. همچنین وقتی منابع مالی تأمین نشود و پرداخت مطالبات بیمارستان‌ها با تاخیر انجام شود، بیماران دچار آسیب می‌شوند.»

بیمه‌های درمانی؛ امید بازنشسته‌ها

با افزایش قیمت داروها، نرخ بالای خدمات درمانی و همچنین انجام آزمایشات تشخیصی، بیمه به تنها امید مردم مخصوصا بازنشستگان تبدیل شده است، زیرا بیمه باری از دوش آنها برمی دارد و باعث می‌شود فشار کمتری به افراد وارد شود. این درحالی است که خودداری برخی از مراکز درمانی از پذیرش بیمه‌شده‌ها، این سد اطمینان‌بخش را از بین برده و مردم را در مواجهه با بیماری‌ها و تامین هزینه‌ها تنها گذاشته است.

برخورداری از حق بیمه و بهره‌مندی از خدمات درمانی از جمله حقوق اولیه هر فردی است و این حق نباید از هیچ انسانی سلب شود. در کشورمان نیز که این حق با رسمیت شناخته شده، تلاش دولت‌ها بر پوشش بیمه‌ای حداکثری در جامعه است. البته با این‌که براساس قانون «همه مراکز ارائه‌دهنده خدمات سلامت فارغ از نوع مالکیت موظف به عقد قرارداد با بیمه‌های پایه هستند» اما همچنان مراکز زیادی از این وظیفه طفره می‌روند. البته به گفته مدیرکل نظارت بر خدمات بیمه سلامت سازمان بیمه سلامت ایران، هم‌اکنون ۲۰ هزار مطب، حدود ۱۳ هزار داروخانه، ۹۵۳ بیمارستان و ۵۵ مرکز درمان ناباروری در سراسر کشور با سازمان بیمه سلامت قرارداد منعقد کرده‌اند که گرچه ارقام قابل توجهی است ولی همچنان با نقطه مطلوب فاصله دارد.

پذیرش بیمه، تکلیف همه مراکز

امسال وزارت بهداشت برای جلوگیری از طفره‌روی مراکز درمانی اعلام کرد که صدور و تمدید مجوزهای پزشکی منوط به عقد قرارداد با بیمه‌های پایه است. درواقع این اقدام ناشی از تکلیف قانونی وزارت بهداشت در قانون بودجه بود که اعلام می‌کرد «همه ارائه‌دهندگان خدمات، شامل مراکز و حرف پزشکی و پیراپزشکی اعم از دولتی، عمومی و خصوصی ملزم به عقد قرارداد با بیمه‌های درمانی پایه هستند.»

البته این حکم در حالی به سراسر کشور ابلاغ شد که پزشکان بخش خصوصی از یک سو و سازمان نظام‌پزشکی از سوی دیگر مقابل آن صف‌آرایی کردند؛ ابراز مخالفتی که باعث شد بسیاری از مراکز درمانی و داروخانه‌ها به تذکر وزارت بهداشت بی‌اعتنا باشند و کارها را به سبک و سیاق خود پیش ببرند. به گزارش فارس، به همین منظور نمایندگان مجلس در یک جلسه علنی که در ادامه بررسی جزئیات لایحه برنامه هفتم برگزار شد، جزء ۶ بند «الف» ماده ۶۹ این لایحه را تصویب کردند که بر اساس این مصوبه همه ارائه‌دهندگان خدمات سلامت ملزم به عقد قرارداد با بیمه‌های درمانی پایه و ارسال اسناد به صورت الکترونیکی شدند.

در قانون بودجه امسال، همه پزشکان مکلف هستند برای دریافت پروانه کار یا تمدید آن با یکی از بیمه‌های درمانی پایه عقد قرارداد کنند. وزارت بهداشت هم مکلف است ظرف شش ماه از لازم‌الاجرا شدن این قانون، آیین‌نامه اجرایی این بند (مشتمل بر راهکار مدیریت شرایط اضطراری نظیر حوادث قهری و قطعی اینترنت، حمایت‌ها، مشوق‌ها ترک فعل و سوءاستفاده) را تدوین کند و به تصویب هیأت وزیران برساند.

درواقع در برنامه بودجه ۱۴۰۲، قرار است با تدابیری اعتبار به دفترچه‌های بیمه بازگردد و مردم با حمایت بیمه‌ها از پس هزینه‌های درمان برآیند. مسلما اگر این تدابیر عملی شود گامی در جهت رعایت عدالت در سلامت برداشته خواهد شد.

برش

انگشت اتهام به سمت بیمه‌ها

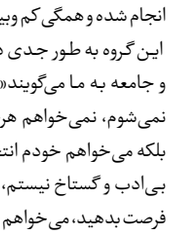
نمایندگان مجلس اما در حالی الزامی بودن عقد قرارداد با بیمه‌ها را به عنوان نوعی محکم‌کاری در لایحه برنامه هفتم توسعه گنجانده‌اند که سازمان نظام‌پزشکی با این موضوع مخالفت جدی دارد. در این میان معاون درمان وزارت بهداشت نیز که مدافع اجرای این قانون است میان مراکز دولتی و خصوصی تفاوت قائل شده و می‌گوید: «براساس قانون بودجه همه مراکز خصوصی و دولتی، ملزم به عقد قرارداد با بیمه‌های پایه هستند و پروانه مراکزی که با این بیمه‌ها قرارداد نداشته باشد، تمدید نخواهد شد.

اما از آنجا که مراکز خصوصی وابسته به دولت نیست، از بیمه‌ها نیز توقع می‌رود بدهی خود به مراکز خصوصی را به‌موقع پرداخت کنند؛ چراکه این مراکز در غیراین‌صورت، قادر به ادامه فعالیت نخواهند بود.» طبق قانون، بیمه‌ها باید ظرف یک ماه ۶۰ درصد مطالبات را پرداخت کنند و بقیه را تا سه ماه بعد تسویه کنند. ولی چون این اتفاق رخ نمی‌دهد، مراکز خصوصی تمایلی به عقد قرارداد با بیمه ندارند. همان‌گونه که پیداست بدهکاری بیمه‌ها حسابی کار دست مراکز درمانی داده در حالی که قانونگذار نیز فشار را بر مراکز درمانی وارد آورده و آنها را تهدید به عدم صدور یا تمدید مجوزها کرده، حال آن‌که بیمه‌ها عملا از این ماجرا قسر دررفته‌اند؛ بیمه‌هایی که البته وضع پیش‌آمده را ناشی از طلب‌های سنگین خود از دولت می‌دانند. البته هر یک از این بخش‌ها هرچقدر که خود را بی‌تقصیر بدانند، بی‌تقصیرتر از همه مردمی هستند که به عنوان بیمه‌پرداز بر حمایت‌های بیمه به وقت ضرورت حساب باز می‌کنند؛ مردمی که اگر بیمه‌ها خود را کنار بکشند در مهلکه هزینه‌های کمرشکن درمان تنها می‌مانند و شاید به علت صرف‌نظر از درمان، سلامت و جان‌شان به خطر بیفتد.

یادداشت

اصغر باقرزاده | معاون پرورشی و فرهنگی وزارت آموزش و پرورش

دوره نوجوانی را به رسمیت بشناسیم

پرده اول: نوزاد که باشی، شیرین و دوست‌داشتنی هستی. همه با تو مهربان و تسلیم فرمایشات ملوکانه‌ات هستند. به حرف‌هایت گوش می‌دهند و ساعت‌ها برای سرگرم کردنت وقت می‌گذارند. بزرگ‌تر که شدی، اگر سربه زیر و ساکت باشی به‌عنوان یک بچه باهوش و باادب شناخته می‌شوی و بازهم برایت وقت می‌گذارند و مورد توجه خواهی بود. اما با بزرگ‌تر شدنت و ورود به دنیای نوجوانی همه چیز تغییر می‌کند. لابد فکر می‌کنی که دیگر مستقل شده‌ای؟ حتما با چیزهایی که پدر و مادر و معلم‌ها می‌گویند هم می‌خواهی مخالفت کنی. لابد می‌خواهی هر چیز و هر کاری را خودت تجربه کنی حتی اگر موجب ضرر و زیانت بشود. ای داد بیداد! عجب بچه‌ای هستی؟ چرا حرف گوش نمی‌دهی؟ چرا بی‌ادبی می‌کنی؟ چرا این‌قدر جسوری؟ چرا مثل ما بزرگ‌ترها باادب و حرف‌گوش‌کن نیستی؟

آنچه ذکر شد، نمایی از وضعیت نوجوانان است. موقعیتی از زندگی انسان که بسیار حساس و البته پیچیده است، موقعیتی که به‌دلیل همین حساسیت و پیچیدگی بالا، پدر و مادرها، معلمان و مربیان ترجیح می‌دهند خیلی خودشان را درگیر صاحبان آن (نوجوانان) نکنند و با گفتن جملاتی نظیر «من که درکش نمی‌کنم، دوران بلوغه باید باهاش کنار اومد تا تمام بشه، والا نمی‌دونم اینها به کجا می‌رسند. خدا رحم کنه» و نظایر آن از کنارش عبور می‌کنند در حالی که این جملات به‌وضوح نشانه شکاف بین نسلی است.

پرده دوم: با تعداد زیادی از نوجوانان دختر و پسر گفت‌وگو کردم. شما هم حتما با تعدادی از این بچه‌ها صحبت کرده‌اید. مطالعات زیادی هم درباره رفتار و گفتار این قشر از جامعه انجام شده و همگی کم‌وبیش از آن باخبریم.

این گروه به طور جدی درباره وضعیت خودشان در خانه و جامعه به ما می‌گویند« به من بی‌محلی می‌شود، درک نمی‌شوم، نمی‌خواهم هرچه شما می‌خواهید را قبول کنم بلکه می‌خواهم خودم انتخاب کنم، برخلاف تصور شما من بی‌ادب و گستاخ نیستم، می‌خواهم حرف بزنم پس به من فرصت بدهید، می‌خواهم مستقل باشم چرا اجازه نمی‌دهید و کمک نمی‌کنید، من بچه نیستم، من خودم تشخیص می‌دهم، من بزرگ شده‌ام.»

پرده سوم: شیوه و راه‌حل مواجهه درست با موقعیت سنی نوجوانان چیست؟ اگر بخواهیم توصیه‌ها و سفارش متخصصان تعلیم و تربیت را به راه‌های عملی تبدیل کنیم و چند اقدام عملی را به مدیران، معلمان و مربیان توصیه کنیم، حتما به موارد زیر می‌رسیم که باید در رویارویی با نوجوانان آنها را جدی و مستمر انجام دهیم:

ما (مجموعه مربیان، معلمان و همکاران آموزش و پرورش) و شما (پدر و مادرها، خواهرها و برادرهای بزرگ، مربیان، روحانیون و شهروندان خارج از مدرسه) باید برای شنیدن صحبت‌های نوجوانان گوش شنوا داشته باشیم و اگر مخالفتی با آنها داریم در یک گفت‌وگوی دوستانه و منطقی دلیل خود را برای آنها بیان کنیم و البته دلایل آنها برای مخالفت را هم بشنویم. باید فرصت و موقعیت تجربه امن و سالم و تربیتی را برای همه نوجوانان فراهم کنیم.

باید کیفیت و نوع ارتباط خود را با نوجوانان برای انتخاب دوستان و کم کردن تأثیرپذیری منفی از گروه همسالان تقویت کنیم. باید باور کنیم نوجوانان بزرگ شده‌اند، صادقانه به آنها اعتماد کنیم و مراقبت و محبت را توأمان داشته باشیم.

ما در مدرسه باید فرصت کنشگری اجتماعی (نقش‌آفرینی) برای‌شان فراهم کنیم. ما در درس‌های آموزشی و فضاهای پرورشی بخشی از وقت را به خودشان واگذار کنیم و بخواهیم که برای تحقق اهداف، خودشان دست به کار شوند.

اگر دوباره به این قشر ایمان پیدا کنیم و کارها را به آنها بسپاریم هم در تحقق اهداف تربیتی موفق‌تر خواهیم بود و هم در به کارگیری انرژی بسیار متراکم این دوره را درست طی می‌کنیم. مسلما نوجوانان هم از این شیوه خوشحال خواهند شد و در مدیریت غرایز و گرایش‌های مادی و افراطی که وارد می‌شوند، فوری به تعادل و تناسب شخصیتی می‌رسند.

پرمعناست که این تفکر را در میان معلمان و مربیان مدارس گسترش دهیم و پدر و مادر را نیز برای این کار به یاری بخوانیم. باید نوجوان را با سپردن کار به او درک کنیم.

درنگ

جریمه ۲۰۰ میلیونی برای شکار پرندگان شکاری

جام جم آنلاین جانشین یگان حفاظت محیط‌زیست کشور با اشاره به این که برای قاچاقچیان پرندگان شکاری جریمه نقدی تا ۲۰۰ میلیون تومان در نظر گرفته شده است، گفت: متخلفان با سوءاستفاده از نیاز مالی برخی بومیان مناطق مختلف کشور، برای صید پرندگان شکاری پیشنهادهایی اغوا کننده می‌دهند.

منوچهر فلاحی درباره فعالیت قاچاقچیان پرندگان شکاری در کشور توضیح داد: هر سال با کاهش دمای هوا و نزدیک شدن به فصل پاییز، فعالیت‌شان افزایش پیدا می‌کند. مهم‌ترین علت هم سوءاستفاده متخلفان از بومیان نیازمند است به این نحو که قاچاقچیان پیشنهادهای چند ده میلیونی و اغواکننده‌ای مطرح می‌کنند تا بتوانند به صید پرندگان شکاری و قاچاق آنها به کشورهای حاشیه خلیج فارس اقدام کنند.

قاچاق گروهی

وی با بیان این که بررسی‌ها نشان می‌دهد متخلفان، پرندگان شکاری را به صورت گروهی قاچاق می‌کنند، یادآور شد: البته همه پرندگان صید شده از سوی متخلفان در کشورمان زنده‌گیری نمی‌شوند، زیرا متخلفان در کشورهایی مانند افغانستان و پاکستان نیز دست به صید پرندگان شکاری و قاچاق آنها می‌زنند.

جانشین یگان حفاظت محیط‌زیست کشور در پاسخ به این پرسش که جریمه در نظر گرفته شده برای صید پرندگان شکاری چقدر است، عنوان کرد: برای صید پرندگان شکاری تا ۲۰۰ میلیون تومان جریمه ضرر و زیان در نظرگرفته شده است. برای نمونه صید بالابان، بحری، ترلان و لاچین ۲۰۰ میلیون تومان جریمه دارد.

وی درباره این‌که آیا علاوه بر جریمه مالی متخلفان به حبس نیز محکوم می‌شوند، توضیح داد: علاوه بر بحث ضرر و زیان، قاضی پرونده با توجه به شرایط یعنی نوع گونه صید شده و سابقه متخلف، به جنبه کیفری جرم نیز می‌پردازد. برای مثال بررسی پرونده‌های قاچاق پرندگان شکاری نشان می‌دهد برخی مجرمان در کنار جریمه نقدی به حبس و تبعید نیز محکوم شده‌اند.

ایستگاه

جزئیات کاهش ۳ ماهه خدمت سربازی

سازمان وظیفه عمومی فراجا دو روز پیش از کاهش سه ماهه خدمت سربازی خبر داد؛ کاهشی که قرار است هم برای سربازان در حین خدمت و هم برای مشمولان اعزامی در آینده اعمال شود. سازمان وظیفه عمومی این اقدام را در راستای اجرای طرح تحول خدمت سربازی و با هدف ایجاد عدالت در مدت خدمت، متناسب با محل خدمت و نوع ماموریت‌ها اعلام کرده است. روز گذشته نیز سردار تقی مهری، رئیس این سازمان در گفت‌وگو با جام جم آنلاین توضیحاتی را ارائه داد که به همه ابهامات احتمالی در این باره پاسخ می‌دهد.

به گفته وی براساس قانون، دوره ضرورت در کشورمان دو سال است و هشت سال نیز دوره احتیاط درنظر گرفته شده که این مدت می‌تواند با پیشنهاد ستادکل نیروهای مسلح، کاهش یا افزایش پیدا کند. بنابر این قانون، مقرر شده است تا مدت دوره ضرورت برای سربازانی که اکنون در حین خدمت هستند یا کسانی که به صورت مشمول در آینده به خدمت اعزام می‌شوند، سه ماه کاهش پیدا کند. به این ترتیب با توجه به کسر خدمت درنظر گرفته شده، اکنون دوره خدمت سربازی با توجه به شرایط محل خدمت و بومی بودن یا نبودن سرباز؛ ۱۴ ماه، ۱۵ ماه، ۱۸ ماه یا ۲۱ ماه خواهد بود. البته مدت دوره ضرورت برای سربازانی که به دستگاه‌های غیرنظامی مامور می‌شوند و به اصطلاح امریه هستند، کماکان ۲۴ ماه خواهد بود. بومی یا غیربومی سربازان نیز در طول خدمت وظیفه آنها موثر است که به گفته سردار مهری، ملاک بومی بودن یا نبودن افراد، آدرسی است که هنگام مراجعه به دفاتر پلیس +۱۰ در برگه اعزام به خدمت‌شان درج شده است. اگر محل سکونت سرباز تا محل یگان خدمت او کمتر از ۲۰۰ کیلومتر باشد، سرباز بومی در نظر گرفته می‌شود و چنانچه فاصله محل سکونت تا محل یگان خدمت بیش از این باشد، سرباز غیربومی محسوب می‌شود.

طول خدمت سربازی برحسب شرایط

۱	سربازان امریه	۲۴ ماه
۲	سربازان مناطق عملیاتی	۱۴ ماه
۳	سربازان مناطق محروم و بد آب و هوا	۱۴ ماه
۴	سربازان حاضر در مناطق عادی	۲۱ ماه
۵	مدت خدمت برای سربازان غیربومی	۱۸ ماه
۶	سربازان دارای یک فرزند	۳ ماه کسر خدمت
۷	سربازان دارای دو فرزند	۴ ماه کسر خدمت
۸	سربازان دارای سه فرزند و بیشتر	۵ ماه کسر خدمت
۹	سربازان متاهل فاقد فرزند	۲ ماه کسر خدمت

